

www.lannoo.com

www.ketnet.be

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Tekst Reina Ollivier en Karel Claes

Foto's omslag © Joost Joossen en Shutterstock

Foto's flappen: © Joost Joossen en Jens Bogaerts

Grafische vormgeving: Studio Lannoo en Mieke Smalle

© Uitgeverij Lannoo nv / Ketnet, 2018

ISBN 978 94 014 4705 8

D/2018/45/144

NUR 283/284

De 20 kilometer van Westerdijk

‘Zeg Hassan, kun je echt niet sneller? Wat een sukkeldrafje!’

‘Roos, alsjeblieft, nee!’ hijg ik. ‘Dit is al te snel voor mij!’

Roos Marijnissen en ik lopen samen de twintig kilometer van Westerdijk. Roos en Dries daagden me uit om met hen mee te doen aan deze jaarlijkse loopwedstrijd. Ik heb me domweg laten overhalen. Ik ben alleen op de surfplank sportief, verder doe ik niet aan sport. Af en toe een sprintje naar zee lukt me wel, maar een lange afstand lopen vind ik te vermoeiend. Ik heb niet veel getraind, want ik dacht dat ik me op het laatste moment zou kunnen uitschrijven. Mijn plannetje is jammer genoeg mislukt. Dries kreeg deze week een ontsteking aan zijn voet en kon niet meedoen. Dat betekent dat ik in zijn plaats naast onze blinde vriendin Roos moet lopen om haar te begeleiden bij het ontwijken van obstakels. Roos is snel en denkt niet aan opgeven. Wat een pech!

‘In dit tempo haal ik de twee uur niet’, roept Roos. ‘En ik wil minder!’

Laat dat nu net mijn probleem zijn: een tijd onder de twee uur? *No way!*

‘Roos!’ hijg ik moedeloos. ‘Je weet dat ik... mikte op een tijd van... drie uur... niet twee!’

Ik ben bekap en de woorden komen slechts met uiterste inspanning uit mijn mond.

‘Drie uur over twintig kilometer? Jij bent gek!’ brult Roos. ‘Ik heb keihard getraind, man! Dat deed ik niet voor niks! Komaan Hassan, je moet sneller!’

Ik kijk opzij en merk dat ze nauwelijks hijgt. Ze ziet er heel ontspannen uit. En ze zweet niet eens! Ze zou mij moeten zien. Het zweet gutst van mijn lijf en ik voel dat mijn gezicht knalrood is. Ik kan dit tempo niet volhouden. En zeker niet verhogen!

‘Hé, ben jij Roos van radio Sjeeker?’

Een slank gebouwd meisje met blond haar in een staartje komt naast ons lopen. Het gaat haar al net zo gemakkelijk af als Roos.

‘Ja, dat ben ik’, antwoordt Roos. ‘En wie ben jij?’

‘Ik ben een fan van jou. Ik vind dat je geweldige muziek draait en wat je erbij vertelt, is megacool.’

‘Dank je’, glimlacht Roos. ‘Ik doe het ook ontzettend graag. Radio maken is fantastisch.’

‘Wat je graag doet, doe je meestal goed’, lacht het meisje terug. ‘Ik heet Amber.’

‘Hallo, Amber’, zegt Roos. ‘Je stem klinkt energiek, maar je weet toch dat ik je niet kan zien?’

‘Ik vind het echt knap dat je meeloopt’, zegt Amber.

‘Ja, maar veel te traag’, moppert Roos. ‘Hassan heeft geen conditie. Met hem kom ik nooit onder de twee uur.’

Ja zeg, lopen die twee meiden hier gezellig te kletsen terwijl ik tussen al mijn hijgen door amper kan denken. Maar

in mijn donkere wanhoop zie ik plotseling een lichtpuntje.

‘Amber, wat als jij... de begeleiding van... Roos overnam?’ stel ik voor. ‘Jij bent veel beter... in conditie dan ik en... Roos begeleiden is gemakkelijk... Alleen af en toe haar... hand nemen en leiden... bij een bocht of een obstakel.’

In die lange uitleg heb ik mijn laatste restje energie gestopt. Mijn hoofd duizelt. Laat ze alsjeblieft ‘ja’ zeggen!

‘Geen probleem’, lacht Amber. ‘Als dat oké is voor jou, Roos, dan lopen we samen en gaan we nu meteen sneller. Ik wil ook binnen de twee uur aankomen.’

‘Toppie!’ roept Roos. ‘Bedankt, Hassan, en ga voor je drie uur! Ik zie je bij de aankomst.’

En weg zijn ze. Dat meisje kwam net op het juiste moment, wat een opluchting! Nu mag ik eindelijk langzamer lopen. In mijn eigen tempo zal ik het wel halen. Het maakt me niets uit dat er aan alle kanten lopers voorbijrennen. Ik weet dat ik achteraan zal eindigen, maar ik zál eindigen. En daar is het me om te doen: aan Dries en Roos bewijzen dat ik twintig kilometer kan lopen.

Dames en heren, hier komt de eerste deelnemer over de streep. Haile Desaleng, de Ethiopische marathonkampioen, wint de twintig kilometer van Westerdijk in de fenomenale tijd van 59 minuten en 43 seconden. Een geweldige prestatie, geef hem een luid applaus!

De omroeper kondigt de winnaar aan wanneer ik het bordje van de acht kilometer in de verte zie opduiken. Nog niet eens halverwege! Het lijkt of er geen einde komt aan deze ellendige wedstrijd. Maar opgeven zal ik niet! Als ik aan de

spottende gezichten van Dries en Roos denk, bijt ik mijn tanden op elkaar. Ze kunnen me hier nog jaren mee pesten. Nee, dat plezier gun ik hun niet!

Ik probeer mijn verstand op nul te zetten, maar dat lukt niet. Altijd malen er gedachten door mijn hoofd. Roos en Dries beweren dat ze dat gemakkelijk kunnen: aan niets denken. Hoe hard ik het ook probeer, binnen een paar seconden flitst er iets door mijn hersenen en beginnen de radertjes te werken. Zo ben ik nu eenmaal. Maar het heeft ook een positieve kant: intussen denk ik niet aan het lopen, het zweten, het afzien...